

1

Schiphol lijkt wel een mierennest. Overal zie ik mensen met enorme koffers door massa's mensen met weer andere grote koffers lopen. Iedereen lijkt in een enorme haast om de volgende exotische of ver weg gelegen bestemming te bereiken. Ik zie geen gezichten, ik bekijk geen haarkleur, ik voel me leeg vanbinnen. Inmiddels zit ik al meer dan een kwartier op hetzelfde bankje in de vertrekhal voor me uit te staren. Verschillende vragen gaan door mijn hoofd. Ga ik dit nu echt doen? Is dit de juiste keuze? Ik besef ook dat dit het enige moment is om me om te draaien. Nu kan ik nog terug, terug naar mijn vertrouwde omgeving, maar iets in mij weet al dat ik dat niet ga doen. Het kan niet meer.

Alsof ik op de automatische piloot beweeg, loop ik naar de wachtrij voor de douane. Het vreemde paspoort dat in mijn hand ligt, voelt klam. De grondstewardess kijkt naar mijn boardingpass en ik mag zo doorlopen. Ook bij de paspoortcontrole is er niets aan de hand. Hoewel ik er niets aan kan doen, voel ik me een bedrieger, een leugenaarster. Ik moet de grootste moeite doen om mijn vermoeide gezicht in de plooi te houden. Het lijkt wel alsof ieder spiertje in mijn lichaam, zelfs het allerkleinste spiertje, zijn uiterste best moet doen. Dit alles

zorgt ervoor dat ik me een mannequin voel, een mannequin verloren in een mensenmassa. Zelfs de duty-free winkels, waar ik normaal uren in kon verdwalen en waarin ik de vakantiepret al kon proeven, kunnen het bedompte gevoel niet van me afschudden.

In de toiletruimte was ik mijn gezicht. Het koele water zorgt ervoor dat ik me een beetje ontspan. Wanneer ik opkijk, zie ik een vreemd gezicht in de spiegel. Het gezicht komt me vaag bekend voor, maar het is niet het gezicht dat ik al 31 jaar ken. Ik zie de bleke huid en donkere kringen onder mijn ogen en slaak een zucht. Ik probeer mijn blonde haar, dat in vettige strengen op mijn schouders valt, vast te binden, maar mijn vingers trillen te erg. Ze bewegen zo erg dat ik het elastiekje er niet omheen krijg. Ik was nog een keer mijn gezicht en kijk een laatste keer in de spiegel. Weer herken ik het spiegelbeeld niet. Met nog steeds trillende handen pak ik de telefoon uit mijn tas en gooi deze in de prullenbak. Nu kan ik echt niet meer terug. Dan loop ik zo snel als ik kan het lege vertrek uit.

Banend door de menigte vind ik wonder boven wonder mijn weg naar de gate. Normaal was Erik degene die ons naar de juiste gate wist te loodsen. Met mijn belabberde richtingsgevoel zou het anders lang geduurd hebben voordat wij op onze zonnige bestemmingen aan zouden zijn gekomen. Ik probeer mezelf wakker te schudden en bij de les te houden. Ik heb geen tijd om te blijven hangen in het verleden, ik moet nu eenmaal door.

Daar is het dan. Ik zie de gele letters al naar me lonken. E13, dit zou een teken kunnen zijn. Dertien, het ongeluksgetal. Toch loop ik door, ik moet hier weg. Ook hier valt de grondstewardess niets aan me op. Nietsvermoedend kijkt ze naar mijn paspoort en terwijl ze me een prettige vlucht toewenst, geeft ze me mijn boardingpass terug en kijkt naar de persoon achter me. Een zacht gemompeld dankjewel is het enige wat ik haar terug kan geven.

In het vliegtuig zit ik aan het raam en met een gevoel van weemoed staar ik naar buiten. De instructies van het cabinepersoneel gaan volledig langs me heen. Ook hier zie ik alleen onscherpe figuren zonder gezicht, zonder haren. Ik hoor niet eens de magische zin: "*Cabin crew, prepare for take-off.*" Een zin die me vroeger kriebels in mijn buik gaf van opwindning. Het idee van wegvliegen en richting de brede en oneindige horizon te vliegen vond ik spannend en fijn. Ik ging graag op zoek naar avontuurlijke oorden, om eerst boven het witte wolkendek vliegen en daarna onbekende plekken bezoeken en ontdekken. Wat een mooie reizen hebben Erik en ik samen gemaakt. Ik herinner me onze reis naar Sevilla en Granada, waarbij het imposante Alhambra het hoogtepunt was. Of het snorkelen in het zonovergoten Egypte en 's avonds lekker cocktails drinken aan het zwembad. Iedere reis gaf me een gevoel van opwindning in mijn buik. Het lijkt nu wel eeuwen geleden dat ik dit gevoel voor het laatst heb gehad. Ik schrik op uit mijn dagdroom wanneer de man naast me een hoestbui krijgt. En dan denk ik weer aan de reden van mijn vertrek en waarom ik nooit meer hier terug kan komen. Wanneer we opstijgen en ik uit het raampje kijk, glipt een traan uit mijn ooghoek. Hopelijk is dit voorlopig een van de laatste.

Wanneer we op het vliegveld van Atlanta aankomen, ben ik een wrak. De hele vlucht van Amsterdam naar Atlanta heb ik in een soort waaksaap gezweefd, maar het was geen prettige waaksaap. Aan het begin van de vlucht vroeg ik aan een vriendelijke stewardess of ik een deken en kussen mocht. Ze bracht me twee kussens en een deken, waarmee ik mezelf helemaal inpakte. Het zal er vast gek uit hebben gezien om toen nog drie uur 's middags, terwijl iedereen om me heen nog uit en uit wakker was. Uiteindelijk viel ik in slaap, meerdere korte keren zelfs. Maar iedere keer schrok ik wakker, omdat ik droomde dat er twee vreemde mannen op me afgerend kwamen.